

читаю". Я дивлюся і очам своїм не вірю — задеревіла ціла.... Знаєш, що се була за книжка? Ну, згадай?

— Та чого мені голову морочиш загадками? Чейже про Люципера не читала, бо такої книжки либонь нема.

— Кірджалі. Михайла Чайковського! — каже, тріумфуючи, Павця і сіла в постели.

— Тфу на твою дурну голову! Та що-ж такого вона могла в тім Кірджалім дочитати ся?

— То-ж бо то й э, що не дочитала ся, бо я їй не дала. Зараз на першій сторінці зловила і відібрала книжку. "Ні, — кажу, — панно, вибачай, такі книжки поки що не для тебе". А вона витріщила на мене свої очі і ані слова, наче-б я не до неї говорила, удає невиннятко...

— Бігме, жінко, що ти дурнійша, ніж я собі думав. Та що там таке в тім Кірджалім?

— Так!... Ти не знаєш? Хиба се для добре вихованої дівчини? У мого батька, то нам не вільно було дивити ся на таку книжку, не то що...

— Видно, видно, що тобі не дуже вільно було дивити ся на книжку... А тепер то топиш ся в тих дурних книжках. А звідки-ж їй, то-б то Марійці, попала ся така книжка в руки, як не від тебе? Понавозиш того дрантя і розложиш по всій хаті, та хочеш, щоб потім ніхто того не рушив. Чого-ж ти читаєш "Кірджалі", коли то така погань?....

— Адже-ж я тут не можу входити в рахубу, бо я замужна...

— Дурне бабське говоренє. То замужній жінці можна читати всяку погань?...

— Хиба-ж Кірджалі погань? Ти певне того не читав. Се дуже гарна книжка і цікаво написана...

— Чорт розуміє вашу бабську льогіку. Книжка гарна, кажеш, а дівчині не вільно читати, лише тобі.. ось і рация...

— Адже-ж подумай, Олесунцю, що то дівчина, ще забє собі голову романсами і що з неї буде, до чого дійде?... А тепер ще як її зачнете едукувати, як той якийсь панич стане до неї ходити, ніби то на науку, ну, ну, — що мені до того. Ах, Господи!

— Хиба чорт тебе зрозуміє, я ні. Слухай! Коли не поховаєш собі тих своїх дурних романів, то далєбі до печи покидаю. Дівчина любить читати, не розуміючи навіть, що чи-